

ANCA MORARU

PRODIGIUM

UN PUZZLE GREU DE REZOLVAT

Thriller psihologic

 LITERPRESS
PUBLISHING

București ❖ 2021

PARTEA I

*„Cu toții suntem niște bărci singuratice,
într-o mare întunecoasă.
Noi vedem luminile altora, dar nu putem văsa
până la ei. (...) ”*

Irvin David Yalom

Prolog

Picioarele mi se târăsc alene pe nisipul călduț. Privesc marea, întindere uriașă de viață, aparent atât de liniștită. Dacă o scrutezi mai adânc ai să descoperi că la fiecare val stă ascuns pericolul. Sufletul mi-e marea, iar Angeline e apa. La fel ca ea, liniștea pe care o afișez e doar pură iluzie. Se ascund atâtea secrete în mine, iar dacă cineva le-ar dezgropa, ar ieși la iveală din adâncuri valuri nemiloase. Valuri care ți-ar purta sufletul ca pe o bărcuță în mijlocul uraganului. N-ar avea nicio șansă și bărcuța altădată frumoasă, vopsită în alb, ar deveni un morman de scânduri putrezite, care ar pluti aievea până când, cuprinse de ape, s-ar scufunda spre adâncuri.

Sunt departe de tot ce e rău, iar Samira e aici cu mine. Nu aș fi rezistat fără ea. E atât de diferită de mine, în toate felurile posibile și imposibile. E curajoasă, e cea mai puternică femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Datorită ei sunt aici, mi-a întins mâna când am căzut în cel mai adânc hău, iar eu m-am încredințat ei fără să îmi pese de nimic.

Poate e timpul să trăiesc, cumva mi-am purtat pașii robotic, uitând sufletul în acea noapte în care Dumnezeu a murit. „El ” a ucis totul în mine. Angeline a murit, dar Samira a avut grijă să culeagă rămășițele sufletului meu. Ca un păpușar vechi, le-a însuflețit, iar eu din bucăți de scândură veche am devenit un fel de Pinocchio. Un trup fără suflet. Un om? Nu, sunt doar o iluzie, o fantomă. Ciudat este că Samira

mă face să mă simt vie, nu știu cum poate face asta, dar are puteri inexplicabile asupra mea.

- Ți-am spus că o să îți prindă bine marea, nu? Hai, capul sus, nu mai fi dracu' atât de bosumflată.

- Da, mi-ai spus, hai să stăm aici pentru totdeauna. Nu mai vreau nimic altceva dacă te am pe tine.

- Pușlama mică ce ești, puteam să facem asta acum ani de zile, dar niciodată nu m-ai ascultat.

Are dreptate, nu pot să neg, mereu m-a bătut la cap să las totul în urmă și să iau totul de la zero. Eu nu sunt ca ea, mi-a lipsit mereu curajul. Mereu am crezut că nu merit mai mult. „El” a avut grijă să cred că merit cu vârf și îndesat ceea ce mi se întâmplă.

- Chiar nu trebuie să ne mai întoarcem?

- Poate ne vom întoarce, dar doar atunci când vei fi pregătită.

- Nu cred că voi fi vreodată pregătită, oftez eu.

- O să fii, la naiba, Angeline, ai să vezi că o să îți redau o viață nouă.

- Poți tu să faci asta? o întreb, dar știu dinainte răspunsul. Ea poate face orice. Ea e Dumnezeu meu, cea care nu m-a uitat în acea noapte. Eu am devenit Samira, iar ea Angeline. Suntem două jumătăți atât de diferite, dar în esență un întreg.

- Pot face orice, altfel cum ai mai fi aici?

Îmi strânge mâna, apoi strigă la mine să intrăm în apă.

- N-am chef acum. Samira! Stai! Ce ai scris pe nisip?

Mă ridic curioasă pentru a vedea mai bine ce e scrijelit pe nisip cu litere mari fix la picioarele mele.

- PRODI... PRODI... Samira, ce naiba ai scris aici? PRODIGIUM? Samira!!! Samira!!!

O strig, dar a intrat deja în apă, e mult prea departe ca să mă audă.

- Samira!!! Întoarce-te, ești prea departe!

Cerul se întunecă în culori de negru intens, brăzdat de fulgere care alunecă peste întinderea apei. Marea de un albastru infinit acum câteva secunde s-a colorat brusc în negură, urnind din adâncuri furia sa, în valuri ucigașe. Nu știu dacă plouă sau e doar marea învolburată care se revarsă în stropi reci pe trupul meu.

- Samiraaa!! Samiraaaa!

E vuiet în jurul meu, nici măcar vocea nu mi-o aud, doar gâtul obosit îmi e martor că buzele îi strigă numele neîncetat.

Samira e acolo, între valuri, iar eu în genunchi în fața unei mări furioase, știind că numai un miracol ar salva-o din ghearele morții. Doar că eu nu cred în miracole. Ea însăși era un miracol, dar mă tem că în fața morții chiar și ea nu are scăpare.

Cineva mă strigă. Am strania impresie că e Samira, dar nu e ea, e o voce joasă, gravă de bărbat. Nu văd nimic în tot acest întuneric, dar vocea care mă strigă e atât de tânguitoare, de parcă mi-ar deplânge moartea. Oare sunt moartă? Dacă Samira a murit, asta înseamnă că și eu am murit. Brusc am senzația că devin o umbră care se contopește cu întunericul din jurul meu. Sunt umbră, fantomă, nu știu ce sunt... . Fără Samira sunt nimic. Nimicul acesta mă cuprinde până uit de mine. Cine e Samira? Cine e Angeline?

Capitolul 1

Brad

- Angeline, Angeline, iubito, te rog, vorbește cu mine! Angeline, ce ți s-a întâmplat?

O mângâi ușor pe față, dar nici nu se clintește din loc, nici măcar un mușchi nu i se contractă. Unde e soția mea, unde-i sunt ochii altădată vii-acum doar două bile albastre, pustiite de viață? Prima dată când ne-am întâlnit, m-am pierdut în albastrul infinit al lor, iar eu, ca un marinar neexperimentat, am fost atras de cântecul lor sirenic. Acum, sirena a dispărut, iar eu am rămas în mijlocul apei, naufragiat pe un vas gol, purtat fără țință, spre nicăieri. Sunt sigur că „El” e de vină pentru tot.

- Domnule Parker, știu că vă iubiți soția, dar credeți-mă că o să îi fie mai bine într-un sanatoriu, mi se adresează doctorul, un bărbat bătrân, cu vocea-i răgușită. Mâinile îi tremură ușor, atunci când gesticulează. Oare nu toți ajungem așa când îmbătrânim?

- Domnule doctor, soția mea nu e nebună! Nu e nebună!

Nici nu știu cum am ajuns în cabinetul lui. Îmi amintesc un hol întunecat, cu miros puternic de medicamente și urină. Cu fiecare pas, ușa din fața mea se îndepărta mai mult și mai mult, iar în surdină auzeam vocea unei asistente: „Mai e doar puțin. E chiar în față.” Mie mi s-a părut un drum de Sisif, reușind cu greu să-mi controlez respirația.

- Sunteți bine? mă întreabă asistenta.